

Видулъ.

Тогазъ ще бжде кжно. Ний не згемъ,
 Отъ де и какъ ще ни нападнатъ тѣ!
 А може би и съ примки насъ да хванатъ.
 Бжди готовъ, отлагане да нѣма. —
 Усѣщамъ нѣщо, скоро че ще стане!

(Тръгва отчаянъ, сваля си шапката и се кръсти.)

О Боже, подкрепи ме и прости ми!

(Изчезва къмъ пещерата.)

ЯВЛЕНИЕ II.

Недѣлко.

(Опуска се на единъ камъкъ, закрива лицето си съ
 ръцѣ и седи дълго време така. Чуватъ се тъжни зву-
 кове отъ цафара, които постепенно се усилятъ и пакъ
 заглъхватъ. Той се стрѣска и повдига глава.)

О, сѣкашъ въ снъ дълбокъ се бѣхъ унесълъ!
 Сърдце ми бие, сѣкашъ ще изкочи,
 А пъкъ въ глава ми всичко е заспало!
 Така претърпналъ съмъ отъ болки тежки,
 Та сѣкашъ вече нищо че не мисля... (Оглежда се.)
 А слънцето задъ върхътъ вече слѣзло,
 И птичкитъ въ листа се гжсти криятъ,
 Подсвиркватъ морно, тжжно и замлъкватъ,
 Пригласятъ като че на мойта скърбъ!
 И слънцето и всичко околъ мене
 Последно сбогомъ сѣкашъ че ми казва!
 О, Боже мой!... Босилке мила, скжпа!
 Такъвъ ли свадбенъ день мечтахме ние?...
 Нима така сждбата е решила? —
 Венеца, който азъ мечтаехъ дълго,
 Съсъ мойта първа огнена целувка,
 Да бжде той студеното острило
 Въ сърдце ти младо, чисто?...

(Като ги вижда, че идатъ.)

О, Боже мой—дай, дай ми сила, твърдостъ,
 Сждбата си до край да изнеса!